

CAFER VE İMKANSIZ DİYE BİR ŞEY YOKTUR

Nizipli Cafer,

Bazı insanlar vardır tarihe geçmeye layıktırlar... Yaşama geldikleri gün belirli engellerle doğarlar; aslında engel değildir onlarınki...

Biz, engel gördüğümüz için “engelli” deriz...

Hâlbuki engelli değildir onlar...

Sıradan insanların ötesinde yetilere sahiptirler,

İşlevini görmeyen bir uzuv,

Bir yeti vardır belki ama bunlara rağmen çok ileri derecede keşfedilmeyi bekleyen yetenekleri de vardır...

Bazen “engelli” dediğimiz insanlar bunu kendileri keşfederler,

Bazen başkalarının aracı olması gerekir...

Cafer, kendi engelini ve engellerine rağmen yeteneklerinin farkındaydı...

Doğuştan görmüyordu...

Âmâydı...

Bu Cafer için bir engel değildi... Etrafındaki insanlar için engel olsa da... Etrafında yaşayan insanlar onu yaşamın bir parçası olarak değil de; yaşamın dezavantajlısı olarak görse de o, kendisini diğer insanlardan farklı görüyordu...

Belki geçmişten duyduğu yaşam hikâyelerinden,

Belki de yaşadığı coğrafyanın büyülü esintilerinden dolayı; görmeyen gözlerinin boşluğunu dolduran, onu bir adım daha ileriye götürecek olan inancı ve hissiyatları vardı...

Gören bir gözün hissedemeyeceği,

Gören bir insanın bilemeyeceği bir inanca sahipti...

Yıl 1965 olduğunda Gaziantep'teki, Nizip'teki âmâlar için okullar açılmaya başladığında; insanlar çocuklarını göndermemek için direnirken,

Aileler nasıl çocuğumuzu göndeririz diye düşünürken...

Okullar, öğrenci bile bulamıyorken...

Hissettikleri ve inancıyla Nizipli Cafer;

“Ben, âmâlar okuluna gitmek istiyorum.” diyordu.

Ailesinin;

“Nasıl yapacaksın? Nasıl okuyacaksın? Nasıl ihtiyaçlarını gidereceksin?
Sen, görmüyorsun...”

Sözlerine karşı;

“Gitmek istiyorum, gözlerim görmeyebilir ama bu benim yaşamdaki eksikliğim değil,
görmeyen gözlerime karşı inancım, düşünebildiğim bir beynim, duyabildiğim kulaklarım,
konuşabildiğim dilim, hissedebilen kalbim, yaşamda tutunmam için bana yetecek olan
ellerim,
Ve, beni istediğim her yere götürecek olan ayaklarım var...” diyordu.

Bir gün, iki gün, üç gün derken Cafer’in kendinden emin duruşu,

Etrafındaki insanları saran bir sessizlik;

Görmeyen gözlerin ötesindeki gücü görmeleri,

Direncin kırılmasına neden olmuştu...

Yamalı pantolonu, bir parmağı dışarıda duran ayakkabısı, yaşamın zorluklarını her açıdan
yaşayan Cafer kendinden emin edasıyla başarmıştı...

Cafer, bölgenin âmâlar okuluna gitmek için ikna gücünü kullanmıştı.

İnsanları ikna etmiş olmak ona ayrı bir özgüven vermişti...

Şimdi hiç görmediği Dünya’nın içinde,

Tanımadığı,

Bilmediği yaşamın içinden farklı bir pencereden Dünya’ya bakma zamanıydı...

Sıradan insanlar gözleriyle bakarken Dünya’ya,

Cafer, inancıyla bakıyordu,

Ve, inancı her seferinde onun için farklı pencereler açıyordu...

Köyünden ilk ayrılışıydı,

Hiç görmediği ama hayal dünyasında her şeyin yerini belirlediği, her adımını atarken önceden kafasında çizdiği haritaya göre adımlarını atmakta güçlük çekmediği köyünden ilk ayrılışıydı...

Okula ilk adım attığı gün hiç zorluk çekmemişti;

Çünkü bu sefer okulunda yabancı değildi...

Okulundaki herkes onun gibiydi...

Sıradan insanlara karşı farklı olan insanların buluşma adresine varmıştı...

Yaşamın ona neler sunacağını bilmiyordu...

Daha ilk günden; verdiği cevaplar,

Kendini ifade etme şekli,

Konuşmalarına yansıyan inancı,

Etrafını tanıma çabası; öğretmenlerinin dikkatini çekmişti...

Farklıydı Cafer,

Herkesin “engel” olarak gördüğü farklılığının aslında bir engel olmadığını,

Eksiklik olmadığını,

Farklılık ve zenginlik olduğunu biliyordu...

Hızlı öğrenmesi, öğrendiklerini yorumlama yeteneği, arkadaşlarıyla olan iletişimi ve derslerindeki başarısından dolayı hızla geçiyordu sınıfları...

Öğretmeni bir gün gördüğü ilanda İstanbul’da Robert Kolejinin sınavlarla öğrenci aldığını görünce; ilk aklına gelen Cafer olmuştu...

Öğretmeni; “Cafer, Robert Koleji sınavla öğrenci alıyor, bu sınavlara girmelisin... Sen, burada öğreneceklerini aldın; artık senin için yeni bir yolculuk, yaşama yeni bir pencereden bakma zamanı...” diyordu.

Her sözcük Cafer’i daha çok heyecanlandırıyordu.

İçindeki inanç artmış,

Yaşama karşı beslediği duyguların derinliği çoğalmış,

Ve, başlamıştı çalışmaya...

Sınava girdiği gün; her şey imkânsız görünüyordu...

Çünkü Cafer; âmâydi...

Herkes için imkânsız olan onun için imkânsız değildi. Çünkü sıradan insanların baktığı pencereden yaşama bakmıyordu Cafer...

Cafer'in imkânsızla ilk karşılaşması değildi bu;

Son da olmayacağını biliyordu...

Cafer, başarmalıydı...

Ve, öyle de oldu...

Robert Kolejinin bir öğrencisi olarak hiç görmediği, zihninde haritalandırdığı köyünden ayrılması gibi, zihninde haritalandırdığı okulundan da ayrıldı,

Ve, hiç görmediği İstanbul'un en iyi okullarından biri olan Robert Kolejini kazandı...

Robert Koleji onun için Dünya'ya açılan yeni bir pencereydi...

Her şey ilk defa okula gittiği gün ki gibiydi; daha ilk günden dikkatleri üzerine çekmeye başlamıştı Cafer;

Zekâsı, zihinsel derinliği, derslere yaklaşımı, konuları yorumlama şekli, yaşama tutunma azmi, kendindeki zenginliğin ve inancın farkında olması; onu bir adım daha ileriye taşıyordu...

Öğretmenleri; derslerindeki başarıyı gözlemledikçe onunla daha çok ilgilenerek yeni olanı öğrenmesi için destek oluyorlardı...

Yıllar birbirini takip ederek ilerlerken Robert Kolejinin başarılı öğrencilerinden biri olmuştu Cafer;

O, derslerinde çabalarken,

Yaşam ona inancının karşılığını yeniden sunmaya hazırlanıyordu...

Öğretmenleri okula gelen bir yazıyla;

Amerika'da Dünya'nın en iyi âmâlar okullarından birinin burslu öğrenci alacağını gördükleri an akıllarına ilk gelen Cafer olmuştu...

Bu Cafer için büyük bir fırsattı;

Köyünden başladığı yolculuk onu sınırların, kıtaların, denizlerin, okyanusların ötesinde yeni bir Dünyaya ulaşmaya doğru yönlendiriyordu...

Yeni bir sınav,

Yeni bir başarı,

Ve, yaşama bakılan yeni bir pencere,

Cafer, artık Amerika'daydı...

Hiç görmediği köyünden, hiç görmediği İstanbul'dan, hiç görmediği bir ülkeye doğru uzanan bir yolculuk...

Amerika'nın Boston şehrine doğru başlayan bir yolculuk;

Cafer artık MIT ve Harvard'ın olduğu şehirde yaşayacaktı...

Dünya'nın en iyi âmâlar okullarından birinde eğitimine devam edecekti...

Okula vardığı ilk gün farkı hissetmişti...

Hiçbir şey kendi ülkesinde olduğu gibi değildi;

Yürüdüğü yollar,

Okulu,

Derslikler,

Şehir âmâlar düşünülerek tasarlanmıştı...

Bir gün spor salonunda derse gittiğinde her şey bambaşka bir boyut kazanmıştı...

Çünkü bir tek gören insanların yapabileceği Basketbol, Yüzme, Koşu sporlarını geliştiren teknolojinin oluşturduğu imkânlarla artık o da yapabilecekti...

Uzak,

Çok uzak görünen çok yakın olmuştu...

Cafer, arkadaşlarıyla birlikte basketbol oynuyor, spor salonunda koşuyor, yüzme havuzunda yüzüyordu...

Kolundaki bileklik aracılığıyla görmeyen arkadaşlarıyla birbirlerine çarpıyor,

Uyarıcılarla Basketbol potasına olan uzaklığını hesaplayabiliyor,

Zihninde haritalandırdığı potaya harika basketler atıyordu...

Amerika'daki eğitim sisteminde hızla öğrendikleri,

Dünya'nın en büyük âmâlar kütüphanelerinden birinde merak ettiklerini bulma çabası onu bir adım daha ileriye taşıyordu...

Lise yılları bir bir geride kalırken;

Üniversiteli olma vakti geliyordu...

En çok okumak istediği şeydi Felsefe,

Zihinsel derinliğini güçlendirmek, düşünürlerin etkisini daha derinden hissetmek ve istediğini yapmak için Felsefe okumak istiyordu...

Yaşam ona yeni bir Dünya penceresiyle inandıklarının karşılığını bir kez daha veriyordu...

Amerika'da Boston'da bir Felsefe öğrencisiydi...

Köyünde başlayan inanç ona bir bir inandıklarının karşılığını vermeye devam ediyordu...

Farklıydı Cafer,

Ama onun farklılığı eksikliği değil; sıradan insanlara göre artıları,

Yaşama tutunma azmi,

Ve, yaşamda ulaşmak istedikleriydi...

Birçok kişinin hayal etmekten öteye geçemeyeceği bir yerdeydi...

Yıllar birbirini izlerken okuduğu Üniversite'den mezun olma vakti geldiğinde,

Dönüp arkasına baktığında;

“Ne yapmalıyım?”

Sorusunu kendisine sorduğunda,

Cevap çok netti...

Amerika'da Dünya'nın önde gelen âmâlar okullarından biri olan, Amerika'ya ilk açılan penceresi olan okuluna geri dönmek,

Ve, öğretmenlik yapmak istiyordu...

Kendi inancını,

Köyünden başlayan yolculuğunu,

Eksik görünenin aslında nasıl bir fırsata dönüşebileceğini öğrencilerine anlatmak istiyordu...

Öyle de oldu;

Cafer, Amerika'ya ilk geldiği okulunda öğretmen olarak göreve başladı...

Bu onun için ulaşmak istediği amaç değildi;

Sadece bir araçtı...

Yuva kurmalıydı,

Okulunda onun Dünya'ya açılan gözleri olabilecek olan bir Kadın'ı sevdi...

Farklıydı Cafer,

Çünkü sıradan insanlar gibi Aşkını bir bedende değil,

Bedenin ötesinde yaşamaya başlamıştı...

Görmeyen gözlere karşı artık yaşamda gören gözleri vardı...

İnanç, Aşk ile bütünleşmişti...

Gören gözlerine gören gözler katılmaya devam ediyordu;

Yaşamda iki çocuğu olmuştu...

Ve, artık gören birden fazla gözleri vardı...

Gözlerinin görmediğini bile çoğu zaman unutupuyordu...

Zihnindeki haritalarda belirgin olan izler onun gören gözleri olmuştu...

Öğretmenlik yaparken; Master yapmaya karar vermişti...

Bir taraftan Master yaparken,

Diğer taraftan kat ettiği yolu, derinsel zenginliğini insanlara anlatıyordu...

Muhteşem bir şeydi bu...

Master bittiğinde;

Yıllarca öğretmenlik yaptığı okulunda Yönetici de olmuştu...

Yaşam bugün Cafer'e neler sunuyor bilmiyorum. Çoğu zaman öyküler de ararız kahramanları... Ama bazen içimizde öyle kahramanlar, öyle yaşanmışlıklar vardır ki, onları hep masallarda, hikâyelerde, öykülerde zannederiz...

Aslında gözümüzün önünde geçer bu öyküler...

Cafer, köyünde başlamıştı yolculuğuna,

Ben, memleketimin Evrensel insanlarından biri olan Cafer ile 2012 yılında Boston'da karşılaştım...

Yaşamım boyunca unutamayacağım bir insan olarak zihnimde yerini aldı...

Ben, bu öyküyü yazarken kendisinin haberi yoktu...

O, amaçlarının peşinden ilerlemeye,

Dünya'ya yeni açılan pencereler aramaya,

Ve, Dünya'ya açılan pencereler olmaya devam ediyor...

Cafer'e sorduğum o soruyu hiç unutmuyorum; “yaşadığın köyü özleyor musun?” demiştim,

Cafer, zihnindeki o muhteşem haritalardan olsa gerek;

Bazen kendimi oradaymışım gibi düşünüyorum,

Ve, adımlarımı öyle atıyorum demişti...

Yaşadığı köyü hiç görmedi Cafer,

Gittiği hiçbir yeri,

Cafer'in görmeyen gözlerine karşı onu hep daha ileriye taşıyabilecek olan hissiyatı ve inancı vardı...

Öyle de oldu...

Engel olarak gördüğümüz birçok şey; biz, engel dediğimiz için engel...

Engellerle mücadele ettiğimiz vakit;

Farklılıklar ortaya çıkıyor,

Engellere karşı farklılıklarımızla sıradan insanlara göre çok daha hızlı mesafe kat edebiliyoruz...

Çok daha fazla yol alabiliyoruz...

Mesele engellerin farklılık olduğunu,

Ve, farklılıklarında aslında zenginlik olduğunu bilmekte...

